

Rest in peace, morfar Assar

Den 17 April träffade jag dig senast, du var inte sjuk, inte ens förkyld. Det var Alvas dop, du snyftade lite när prästen hedde vatten på hennes huvud. Du var så frisk, så normal. Om jag ändå vetat, om jag ändå fått tid... När du skjutsade mig efter dopet, om jag vetat. Jag gav det faktiskt en tanke där i bilen, ingen stor, bara en tanke. Minns du när jag hjälpte dig att klyva ved när jag var liten? Minns du hur du lovade mig en liten kniv till min 12 åriga födelsedag, som jag aldrig fick? Minns du allting jag minns? Minns du mer? Jag kommer att sakna dig så mycket, jag kan inte låta bli att gråta. Jag älskar dig så otroligt mycket även om jag aldrig sagt det. Jag fick inte ens chansen att säga adjö. Älskade morfar, varför du?

Ordet aldrig ger blir plötsligt en innebörd.

Farväl

Hannah